

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 16246/16
Дана 09.02.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Сузана Марковић адвокат из Новог Сада, ул. Петра Драпшина бр. 56/III, против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 08 број: 112-01-2/563-2016 од 06.10.2016. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 09.02.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1., одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца изјављен против решења директора Управе царина број: ... од 30.08.2016. године, којим је тужиоцу отказан радни однос у Управи царина, ставом 2. одређено је да је решење коначно, ставом 3., да тужиоцу престаје радни однос са даном достављања тог решења, ставом 4. одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату награде за рад адвоката у износу од 33.000,00 динара, док је ставом 5. одређено да свака страна сноси своје трошкове. Првостепеним решењем од 30.08.2016. године, тужиоцу се отказује радни однос у Управи царина јер је утврђено да је учинио кривично дело – фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика, на раду у царинској служби, а за које му је изречена условна осуда кривичном пресудом Основног суда у Сремској Митровици посл. бр. К-1309/10 од 19.01.2012. године, која је постала правоснажна дана 05.06.2012. године (доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду, Кж. 1 1776/12 којом је, као неоснована одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда), са даном коначности тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 18.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе, понављајући наводе из приговора, указује да је првостепеним решењем погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање те да управни орган није био овлашћен да утврђује да ли је тужилац учинио кривично дело јер је једино суд за то надлежан док је првостепени орган могао само да утврди да је тужилац осуђен за извршење кривичног дела. Истиче да је тужилац на дан доношења решења о отказу био неосуђивано лице што произлази из уверења Министарства унтрашњих послова, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, Одељење за аналитику за ПУ Београд, број: ... од 07.09.2016. године а да су занемаривањем ове чињенице, тужиоцу повређена основна људска права. Сматра да је првостепени орган погрешно применио материјално право јер је погрешно утврдио да је тужилац осуђен правоснажном пресудом Основног суда у Сремској Митровици К. 1309/10 од 19.01.2012. године, с обзиром да је, када се имају у виду одредбе члана 97., 98. и 102. Кривичног законика које се односе на последице судске и законске рехабилитације, за тужиоца наступила законска рехабилитација дана 05.06.2015. године због чега сматра да првостепени орган приликом доношења одлуке о отказу уговора о раду није могао да се позове на одредбу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Даље сматра да је првостепени орган извршио битне повреде процесног права јер није омогућио тужиоцу да учествује у поступку доношења решења нити да се изјасни на одлучне чињенице а нису прибављене по службеној дужности ни релевантне исправе на основу којих је могло да се утврди евентуално наступање последица рехабилитације. Даље наводи да увод првостепеног решења не садржи све елементе прописане чланом 179. Закона о општем управном поступку и то: име странке, кратко означавање предметног поступка, нити је првостепени орган навео прописе о надлежности за решавање конкретне правне ствари. Ово јер је одредбом члана 305. Царинског закона прописано да директор доноси у писаној форми одлуку о престанку радног односа царинског службеника због чега сматра да се та одредба односи на надлежно лице органа које је овлашћено да потпише решење у складу са чланом 201. Закона о општем управном поступку, али се не односи на надлежност органа који је донео ожалбено решење. Такође наводи да је диспозитивом ожалбеног решења морао бити идентификован правни акт који је тим решењем отказан и то уговор о раду или решење о пријему у радни однос а што није наведено у ожалбеном решењу. Истиче да се првостепени орган неоправдано позива на одредбу члана 304. став 1. тачка 3. Царинског закона јер је једино кривично дело прописано тим законом било кривично дело кријумчарења из члана 330. Царинског закона који је престао да важи при чему је у конкретном случају тужиоцу изречена мера безбедности – условна осуда, а не казна затвора те да ни из тог разлога нису били испуњени услови за отказ уговора о раду. Услед свега наведеног сматра да је првостепени орган погрешно применио одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду као и одредбе члана 304. и 318. став 1. тачка 3. Царинског закона те да тужени орган погрешно закључује да је правилно примењена одредба члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду јер Закон о државним службеницима и Царински закон представљају *lex specialis* у односу на Закон о раду при чему су управни органи у конкретном случају требали да воде дисциплински поступак сходно одредби члана 308. Царинског закона а што они нису учинили. Указује да се у конкретном случају имао применити општи рок за вођење дисциплинског поступка који по Царинском закону износи годину дана и то како за

покретање тако и за вођење дисциплинског поступка, или Закон о раду који прописује рок од 6 месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су биле основ за давање отказа, те да је у конкретном случају, крајњи рок до кога су управни органи могли употребити правоснажно осуђујућу пресуду као отказни разлог био истек рока након кога је наступила законска рехабилитација. Како су сви наведени рокови истекли то сматра да је оспореним решењем повређен закон на његову штету а посебно јер тужени није узимао у обзир чињеницу да се тужилац, почев од 05.06.2015. године, по сили закона сматра неосуђиваним лицем. Предложио је да суд у спору пуне јурисдикције уважи тужбу и поништи оспорено решење Трошкове поступка је опредељено тражио.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Наводи да је у конкретном случају правилно примењено материјално право и отказни разлог из члана 179. тачка 4. Закона о раду као и одредба члана 304. став 1. тачка 3. Царинског закона јер је кривични поступак против тужиоца у коме је тужилац оглашен кривим за извршено кривично дело – фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика, правоснажно окончан.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је првостепени орган, ожалбеним решењем од 30.08.2016. године, тужиоцу отказао радни однос у Управи царина са даном коначности тог решења а након што је утврђено да је тужилац пресудом Основног суда у Сремској Митровици, посл. бр. К-1309/10 од 19.01.2012. године, оглашен кривим за извршење кривичног дела- фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика, на раду у царинској служби, а за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити ако окривљени у року од 2 године од дана правоснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Оспореним решењем тужени је одбио приговор тужиоца налазећи да је ожалбено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалог права и то одредби члана 179. Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05 ... 75/14), и одредбе члана 304. тачка 3. Царинског закона (“Службени гласник РС” број 73/03 ... 18/10). Тужени је ценио наводе из приговора тужиоца који се односе на наступање законске рехабилитације 05.06.2015. године, те на престанак правних последица осуде али налази да они нису од утицаја на другачије одлучивање јер је оценио да је првостепени орган применио закон у оквиру адекватне области права у смислу отказног разлога, односно право и могућност да се члан 179. став 1. тачка 2. Закона о раду примени када је кривично дело учињено према конкретном послодавцу од стране запосленог у вршењу послова и радних задатка на раду или у вези са радом. Тужени је даље оценио неоснованим наводе из приговора да је наступила застарелост с обзиром да апсолутна застарелост за предметно кривично дело

наступа тек 13.02.2017. године, рачунајући од дана извршења кривичног дела, до ког рока се неспорно могао применити отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, сходно члану 184. став 2. Закона о раду, чему у прилог иде и чињеница да се тај отказни разлог могао употребити тек након реинтеграције тужиоца у радни однос а с обзиром да у време правноснажности осуђујуће кривичне пресуде тужилац није био у царинској служби. Тужени је даље оценио да су неосновани наводи из приговора у погледу изрицања условне осуде јер се условна осуда изриче “учиниоцу кривичног дела” а како је тужилац у конкретном случају учинио кривично дело на раду и царинској служби (“фалсификовања службене исправе” из члана 357. став 1, Кривичног законика) то налази да је правилно примењен члан 179. Закона о раду те да се првостепени орган правилно позвао и на члан 318. Царинског закона, у коме су прописани посебни услови за запошљавање у Управи царина у коме је као посебан услов за запошљавање определено најдуже време трајања изречене осуде. Тужени је оценио да су неосновани наводи приговора да је првостепени орган ускратио тужиоцу право на рад јер првостепени орган својом одлуком не дира у право тужиоца да заснује радни однос у било ком другом органу или предузећу. Тужени је даље оценио да су неосновани наводи из приговора да је погрешно примењено процесно право и то одредба члана 179. Закона о општем управном поступку јер ожалбено решење не садржи све битне елементе прописане чланом 196. Закона о општем управном поступку, те да су неосновани и наводи из приговора који се односе на одредбу члана 305. Царинског закона јер је ожалбено решење донето од стране надлежног органа. Наводе из приговора да у диспозитиву ожалбеног решења није идентификован правни акт који се отказује, тужени је оценио неоснованим с обзиром да је ожалбеним решењем тужиоцу отказан радни однос те се не врши отказивање правног акта којим је тај радни однос заснован.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05 ... 75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то ако је правоснажно осуђен на кривично дело на раду или у вези са радом.

Одредбом члана 304. Царинског закона (“Службени гласник РС” број 73/03 ... 18/10), прописано је да запосленом, поред случајева предвиђених законом, престаје радни однос и ако је, између осталог, правоснажно осуђен за кривично дело предвиђено одредбама тог закона, те да је ако је за кривично дело предвиђена казна затвора до годину дана, а кривично дело није везано за надлежност Управе царина, није било почињено на послу, ни у вези са насиљем, преваром, дрогом и опојним средствима и не руши углед Управе царина, директор може одлучити да поново прими на посао царинског службеника након извршене казне, имајући у виду његов претходни рад.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреда правила постука који је спроведен у складу са важећим процесним законом, применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер и по оцени суда тужени правилно закључује да доношењем ожалбеног решења није повређен закон на штету тужиоца и то јер је одредбом члана 179. Закона о раду прописано да запосленом може да се откаже уговор о раду ако учини кривично дело на раду или у вези са радом, а одредбом члана 304. став 1. тачка 3. Царинског закона, да запосленом престаје радни однос и ако је правоснажно осуђен за кривично дело предвиђено одредбама тог закона, те како је у спроведеном поступку утврђено да је тужилац правоснажном пресудом Основног суда у Сремској Митровици посл. бр. К-1309/10 од 19.01.2012. године

оглашен кривим за извршење кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика, које је учињено на раду, при чему је оглашен кривим и осуђен за то кривично дело, то је по оцени суда, тужени орган правилно одбио приговор тужиоца дајући за своју одлуку довољне, јасне и потпуне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у приговору и које је, према налажењу овог суда, тужени орган правилно оценио, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр.30/10), и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, суд налази да овај предлог није основан. Ово из разлога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па како нису испуњени услови за његово поништење, то нема ни услова да суд реши ову управну ствар применом члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Управни суд је ценио наводе тужбе, који су поновљени наводи жалбе, али их није посебно образлагао, будући да је тужени орган у образложењу оспореног решења детаљно оценио све наводе жалбе и за ту оцену дао довољне и јасне разлоге које као правилне у свему прихвата и овај суд.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиоца у овом управном спору, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 ...55/14). пресудом Основног суда у Сремској Митровици, посл. бр. К-1309/10 од 19.01.2012. године

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.02.2018. године, 15 У 16246/16

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД